

Lotynka jde po chodbě, pak po schodech, otevře dveře a stojí v místnosti, kde mají děti skříně. Ještě si nevybalila kufr. Začíná ukládat svoje šaty, košile, zástěry a punčochy do skříně, kterou jí přidělili. Otevřeným oknem sem zaznívá dětský smích.

Lotynka drží v ruce fotografii mladé ženy. Dívá se něžně na obrázek a pak jej pečlivě uschová pod zástěry. Když už chce zavřít skříň, všimne si zrcadla upevněného zevnitř na skříňových dveřích. Zpytavě se na sebe dívá, jako by se viděla poprvé. Pak hodí v náhlém rozhodnutí copy dozadu a upraví si vlasy tak, že se podobají hřívě Luisy Palffyové.

Někde bouchnou dveře. Rychle, jako přistižena při zlém činu, svěsí Lotka ruce.

Luisa sedí se svými přítelkyněmi na zahradní zdi a má přísnou vrásku na čele.

„*Já* bych si to nedala líbit,“ povídá Truda, její vídeňská spolužačka. „Přivandruje si drze s tvým obličejem!“

„A co mám dělat?“ ptá se Luisa nazlobeně.

„Rozškrábej jí ho!“ navrhuje Monika.

„Nejlíp uděláš, když jí ukousneš nos!“ radí Kristina. „A budeš mít celé to zlobení rázem z krku!“ Přitom klátí spokojeně nohama.

„Takhle zpackat člověku prázdniny!“ zabručí upřímně rozhořčená Luisa.

„Vždyť za to nemůže,“ povídá kulaťoučká Štěpánka. „Kdyby někdo přišel a vypadal jako *já*...“

Truda se směje. „Přece sama nevěříš, že by byl ještě někdo tak hloupý a běhal po světě s tvým obličejem!“

Štěpánka se urazila. Ostatní se smějí. Dokonce i Luisa stahuje tvář k úsměvu.

Tu se ozve hlas gongu.

„Krmení dravé zvěře!“ volá Kristina. Děvčata seskakují ze zdi.

Paní Muthesiová povídá v jídelně slečně Ulrice: „Posadíme naše malé dvojnice vedle sebe. Třeba pomůže radikální léčba.“

Děti se hlučně hrnou do sálu. Židle hřmotí. Děvčata mající službu vlečou ke stolu velké polévkové mísy, z nichž se kouří. Jiné naplňují talíře, které jim ostatní podávají.

Slečna Ulrika přistupuje k Luise a Trudě, poklepá Trudě lehce na rameno a říká: „Posadíš se vedle Hildy Sturmové.“

Truda se otočí a chce něco odpovědět: „Ale...“

„Žádné odmlouvání, ano?“

Truda pokrčí rameny, vstane a nasupeně odtáhne.

Lžice klapou. Místo vedle Luisy je prázdné. Je to zvláštní, kolik pohledů může přitahovat takové prázdné místo.

A pak se všechny pohledy jako na povel obrátí ke dveřím. Vstoupila Lotka.

„Tak tady konečně jsi,“ povídá slečna Ulrika. „Pojď, ukážu ti tvé místo!“ Vede tichou, vážnou dívenku ke stolu. Luisa vůbec nevzhledne a nabírá vztekle polévku. Lotka si poslušně sedá vedle Luisy a sahá po lžici, ačkoliv má krk jako ušněrovaný.

Ostatní děvčata pošilhávají nadšeně k tomu podivnému páru. Tele s dvěma nebo třemi hlavami by nemohlo být zajímavější. Tlustá Štěpánka s kulatým obličejem zapomněla samou zvědavostí zavřít pusu.

Luisa se nemůže déle ovládat. A ani nechce. Vší silou šlápne pod stolem Lotce na nohu.

Lotka se zachvěje bolestí a pevně stiskne rty.

U stolu, kde sedí dospělí, potřásá pomocnice Gerda hlavou: „Já to nemůžu pochopit! Dvě docela cizí děvčata, a taková podobnost!“

Slečna Ulrika dodává zamyšleně: „Třeba jsou to astrologická dvojčata.“

„Co je to, prosím tě?“ ptá se slečna Gerda. „Astrologická dvojčata?“

„Prý jsou na světě takoví lidé, kteří jsou si navzájem po-

dobní jako vejce vejci, a přitom spolu vůbec nejsou příbuzní. Přišli ale na svět ve zlomku téže vteřiny!“

Slečna Gerda zašeptá: „Ach!“

Paní Muthesiová přikývne. „Četla jsem jednou o londýnském pánském krejčím, který vypadal přesně jako anglický král Eduard VII. Byl mu podobný k nerozeznání. O to víc, že nosil stejnou bradku jako král. Ten si dal zavolat krejčího do Buckinghamského paláce a dlouho se s ním bavil.“

„A to se oba narodili opravdu v téže vteřině?“

„Ano. Prý se to dalo náhodou přesně zjistit.“

„A jak to bylo dál?“ ptala se slečna Gerda napjatě.

„Krejčí si musel na královo přání dát oholit bradku!“

Zatímco ostatní se smějí, pohlíží paní Muthesiová zamýšleně k protějšímu stolu, u něhož sedí obě děvčátka. Pak povídá: „Lotka Körnerová dostane postel vedle Luisy Palffyové. Budou si muset na sebe zvyknout.“

Je noc. Všechny děti spí. Až na dvě. Ty dvě jsou k sobě obráceny zády, tváří se, jako by pevně spaly, leží tu však s otevřenýma očima a upřeně hledí před sebe.

Luisa se nevlídně dívá na stříbrný srpek, který maluje měsíc na její postel. Najednou nastraží uši. Slyší tichý, potlačovaný pláč.

Lotka si tiskne ruce na ústa. Co jí říkala maminka při odjezdu? „Jsem tak ráda, že strávíš pár týdnů mezi mnoha veselými dětmi. Jsi moc vážná na svůj věk, Lotynko! Já vím, že za to nemůžeš. To spíš já jsem vinna. A moje zaměstnání. Jsem příliš málo doma. Když přijdu, jsem unavená. A ty sis mezitím nehrála jako ostatní děti, ale umyla nádobí, uvařila, prostřela na stůl. Prosím tě, vrať se mi s tisíci vrásečkami od smíchu, ty moje malá hospodyňko!“ A teď tu leží v cizině, vedle ošklivého děvčete, které ji nenávidí, protože je mu podobná. Vzdychne. Pak má člověk dostat vrásečky od smíchu! Lotka tlumeně vzlyká.

Náhle ji pohladí malá cizí ruka neobratně po vlasech!

Lotka leknutím ztuhne. Luisina ruka hladí ostýchavě dál.

Měsíc nahlíží dovnitř velkým oknem ložnice a nemálo se diví: Zde leží vedle sebe dvě dívenky, které se neodvažují na sebe pohlédnout, a jedna z nich, ta, která právě plakala, sahá teď tápavě a pomaloučku po hladící ruce té druhé.

No dobrá, myslí si starý stříbrný měsíc. To si mohu s klidem zajít!

A také to udělá.

